

Arrest

nr. 230 186 van 13 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42 b2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 mei 2016 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 11 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 13 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 14 juni 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Rehovot, Israël, op 7 februari 1983. U heeft de Israëlische nationaliteit en u bent jood.

U was woonachtig in Ashdod bij uw familie tot uw leeftijd van achttien jaar. Daarna begon u uw studies aan de Universiteit van Tel Aviv. Van uw eenentwintig tot vierentwintig jaar deed u uw legerdienst in Tel Aviv. Daarna behaalde u uw tweede diploma aan de Ramat Gan Universiteit en volgde u vervolgens twee jaar een studie aan het Joods instituut. Daarna doctoreerde u voor vijf jaar aan de Ramat Gan Universiteit. U behaalde dit diploma op 25 juni 2015.

U bent op 6 januari 2010 getrouwd met G.(...) J.(...) en samen hebben jullie twee kinderen, G.(...) O.(...)-A.(...), geboren op 10 juli 2010 en G.(...) Y.(...)-Y.(...), geboren op 4 juni 2012. Sinds uw huwelijk woonde u in Ranaana. In 2012 vroeg uw vrouw de echtscheiding aan. Omwille van uw geloof weigert u hiermee akkoord te gaan. Hierdoor kwam u in de problemen met de Rabbijnse religieuze rechtbank. Deze religieuze rechtbank nam maatregelen tegen u om u tot de scheiding te dwingen. Zo werd uw bankrekening geblokkeerd en werd u ontslagen op de universiteit. U kreeg ook verschillende uitreisverboden. Ook werd u gevraagd om naar hoorzittingen te komen die ver afgelegen waren van de plaats waar u woonde. Daarenboven verscheen uw zaak ook in de media. Op 6 juni 2016 vernam u via uw login op de website van de Rabbijnse rechtbank dat de Joodse Gemeenschap in Antwerpen tevens maatregelen ten aanzien van u mocht nemen. Hierop volgend vernam u via een WhatsApp bericht dat u niet welkom was in een bepaalde synagoge in Antwerpen. Tevens heeft u een verzoekschrift ingediend bij de familierechtbank om een regeling te treffen aangaande uw kinderen.

Op 20 april 2016 verliet u Israël met een vals paspoort daar een uitreisverbod tegen u was uitgevaardigd. U kwam aan op 27 mei 2016 in Antwerpen. In België had u de intentie om legaal te verblijven op basis van postdoctoraat en u wist dat er een grote Joodse gemeenschap was. In België werd u op 28 juli 2016 gearresteerd omwille van het gebruik van het valse paspoort en belandde u hierdoor in de gevangenis. Israël vroeg uw uitlevering hiervoor. Israël zou hierdoor een legale manier vinden om u terug te laten keren. U vreest dat u bij terugkeer in Israël verder gestraft zal worden door de religieuze rechtbank en dat u daardoor in de gevangenis zal terecht komen. Op 3 maart 2017 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: kopie van de eerste pagina van uw paspoort, kopie van uw identiteitskaart, uw geboorteakte, documenten om uw studie en doctoraatsonderzoek te staven, uw huwelijksakte, verschillende documenten van de religieuze rechtbank in verband met uw zaak en verschillende nieuwsartikels waarin uw zaak wordt vermeld. U legt bovendien algemene informatie neer.

Op 13 november 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en de door u aangehaalde dwangmaatregelen niet van dien aard zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. In zijn arrest van 23 mei 2018 (arrestnummer 204194) nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijkaardige beslissing. Hiertegen diende u op 29 augustus 2018 een beroep in bij de Raad van State, dit beroep werd verworpen.

Op 11 januari 2019 diende u in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt dat u niet kan terugkeren naar Israël omwille van de problemen die u aanhaalde in uw eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaart dat de religieuze rechtbank is overgegaan dat de annulatie van uw huwelijk. U verklaart dat er nog steeds extreme maatregelen tegen u getroffen zullen worden door de religieuze rechtbank.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: vonnis religieuze rechtbank tot annulatie huwelijk (referentienummer 907872/27 – dd. 18/6/2018), verzoek langs uw kant aan de religieuze rechtbank of er afgezien kan worden van de beperkingen die u werden opgelegd (referentienummer 907872/15 – dd. 08/07/2018), beslissing van religieuze rechtbank dat ze niet ingaan op uw verzoek (referentienummer 907872/29 – dd. 09/07/2018), beslissing tot weigering aanvraag huwelijkscertificaat van uw moeder (15/01/2019), verschillende documenten waarin

uw persoonlijke zaak wordt vermeld, algemene documenten over het onderwerp van uw zaak en een draftversie van een aanvraag voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Wat betreft uw vraag om door een man geïnterviewd te worden is op heden niet aan de orde, daar u niet werd opgeroepen voor een bijkomend persoonlijk interview (zie infra).

Na verdere analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u geen verdere noden kenbaar heeft gemaakt en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uit het met **gezag van gewijsde** beklede arrest van 23 mei 2018 (nr. 204 194) blijkt dat de Raad uw beroep verwierp omdat (i) u niet –in concreto– toelichtte om welke reden een echtscheiding in strijd is met uw religieuze overtuiging; (ii) u er niet slaagde de Raad ervan te overtuigen dat uw hardnekkige weigering om akkoord te gaan met een echtscheiding is ingegeven door uw geloof; (iii) er niet kan gesteld worden dat de dwangmaatregelen die de Rabbinale Rechtbank tegen u heeft opgelegd zijn ingegeven door religieuze motieven; (iv) uit de beschikbare informatie blijkt dat (1) het Rabbinale rechtstelsel volstrekt binnen het raamwerk van de Israëliëse grondwet functioneert, (2) voor de toepassing van dwangmaatregelen bovendien een strikte toepassing van het subsidiariteitsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geldt, waarbij een vrijheidsberovende straf als ultimum remedium wordt opgelegd, (3) de Rabbinale Rechtbanken niet autonoom optreden doch onder strikte controle staan van de Israëliëse procureur-generaal en het Grondwettelijk Hof, dat in het verleden reeds rabbinale dwangmaatregelen ongrondwettelijk heeft bevonden; (4) een vrijheidsbenemende maatregel steeds beperkt is in de tijd (maximum 5 jaar, eenmalig verlengbaar), waardoor een dergelijke maatregel op zich niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing; (5) een eventuele vrijheidsberovende maatregel die wordt opgelegd door de Rabbinale Rechtbank derhalve conform artikel 5.1 (b) EVRM is; (v) u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gevangenisstraf die kan opgelegd worden door andere wetten niet gelimiteerd is; (vi) uit de door u neergelegde briefwisseling blijkt dat de hangende echtscheidingsprocedure nietig wordt verklaard en de opgelegde dwangmaatregelen aldus komen te vervallen; (vii) u zelf de sleutel in handen heeft om een vrijheidsberovende dwangmaatregel te vermijden vermits u gewoon kan toestemmen om uit de echt te scheiden; en (iv) u niet aantoonde dat u niet in beroep zou kunnen gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel.

U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft,

kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden, en dit om onderstaande redenen.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming geeft u aan dat uw huwelijk geannuleerd werd. Er werd, met andere woorden, met betrekking tot de echtscheidingsaanvraag van uw echtgenote, een definitief vonnis uitgesproken door de religieuze rechtbank. U geeft aan dat, hoewel uw huwelijk geannuleerd werd, er nog steeds maatregelen tegen u genomen zullen worden door de religieuze rechtbank (Verklaringen volgend verzoek). U verwijst tevens naar de door u neergelegde documenten hieromtrent.

Vooreerst heeft u niet kunnen aantonen dat de tegen u opgelegde maatregelen niet opgeheven zouden worden. Beide documenten, zowel uw verzoek tot annulatie van de opgelegde maatregelen als de beslissing die u van de religieuze rechtbank bekomen heeft, beschikken immers over verschillende referentienummers. Zo wordt bij uw verzoek tot annulatie van de maatregelen het referentienummer 907872/15 vermeld en bij de beslissing het referentienummer 907872/29. Gezien de summiere inhoud van de beslissing en gezien de verschillende referentienummers, kan er niet worden aangetoond dat de beslissing die u neerlegt een weerslag heeft op het door u ingediende verzoek met referentienummer 907872/15. Het staat met andere woorden niet vast dat de beslissing die u bekomen heeft betrekking heeft op het verzoek dat u indiende, met als referentienummer 907872/15. Met deze documenten bent u niet in staat aan te tonen dat de eerder tegen u opgelegde maatregelen nog van toepassing zouden zijn.

Bovendien, zelfs indien er aangenomen wordt dat deze dwangmaatregelen niet opgeheven zouden worden, zijn deze maatregelen niet van dien aard dat ze een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet vormen. Dienaangaande oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers in voornoemd arrest van 23 mei 2018: “ (...) (Zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift vallen huwelijks- en echtscheidingszaken van Joden in Israël onder de exclusieve jurisdictie van de Rabbinale Rechtbanken en laat de Israëlische wetgeving (“Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995”) het opleggen van dwangmaatregelen, waaronder een gevangenisstraf, expliciet toe. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift is de gevangenisstraf die als ultimum remedium kan worden opgelegd aan hardnekkige “get”weigeraars overigens geenszins arbitrair/willekeurig. Immers, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing treden de Rabbinale Rechtbanken niet autonoom op doch functioneren zij binnen het Israëlische rechtsstelsel en staan onder de strikte controle van de Israëlische procureur-generaal en het Grondwettelijk Hof, dat in het verleden reeds rabbinale dwangmaatregelen ongrondwettelijk heeft bevonden. De bevoegdheid van de Rabbinale Rechtbanken is bovendien bij wet geregeld. Een vrijheidsberovende maatregel die wordt opgelegd door een Rabbinale Rechtbank is daarenboven beperkt in de tijd (maximaal vijf jaar, eenmalig verlengbaar) (“Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995”), waardoor een dergelijke maatregel naar het oordeel van de Raad niet kan bestempeld worden als een disproportionele of evenredig zware bestraffing. Een eventuele dwangmaatregel vanwege de Rabbinale Rechtbank die vrijheidsberoving inhoudt, is derhalve conform artikel 5.1 (b) EVRM. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Waar verzoeker betwist dat een vrijheidsberovende maatregel steeds in de tijd beperkt is en benadrukt dat de gevangenisstraf die kan opgelegd worden door andere wetten niet gelimiteerd is, wijst de Raad erop dat uit de in het verzoekschrift geciteerde passages uit de “Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law, 5713-1953”, de “Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956” en de “Contempt of Court Ordinance” geenszins kan blijken dat op basis van deze wetten ongelimiteerde gevangenisstraffen kunnen opgelegd worden.” De Raad merkte voorts op dat u geenszins aannemelijk had gemaakt dat er geen doeltreffend rechtsmiddel zou openstaan tegen een eventuele nieuwe vrijheidsbenemende dwangmaatregel.

Uit het voorgaande volgt dat de door u neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de in kracht van gewijsde gegane beslissing van de Raad inzake uw eerste verzoek en waarbij vastgesteld werd dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, noch aantonen dat er in uw hoofde sprake is van een nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat u met betrekking tot huidige verzoek om internationale bescherming ten overstaan van het CGVS nog verschillende documenten neerlegt om uw asielaanvraag te staven. De documenten die u neerlegt waarin uw persoonlijke zaak bij de religieuze rechtbank wordt vermeld, alsook de algemene documenten die betrekking hebben tot het onderwerp van uw zaak, buigen, gezien bovenstaande observaties, de appreciatie van het CGVS niet om. De documenten die u neerlegt aangaande een procedure die u zou opstarten bij het Europees Hof van de Rechten van de Mens doen evenmin afbreuk aan de appreciatie van het CGVS.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst merkt verzoeker op dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongegrond werd verklaard daar hij er niet in geslaagd zou zijn om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken. Volgens verzoeker blijkt echter op geen enkele wijze dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen.

Vervolgens betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat hij niet heeft kunnen aantonen dat de door de religieuze rechtbank tegen hem opgelegde maatregelen niet opgeheven zouden kunnen worden, dat de documenten die hij neerlegt, met name het verzoek tot annulatie van de opgelegde maatregelen en de beslissing die hij van de religieuze rechtbank heeft bekomen, immers beschikken over verschillende referentienummers waardoor hij niet kan aantonen dat de beslissing die hij neerlegt weerslag heeft op het door hem ingediende verzoek met referentienummer 907872/15, meent verzoeker dat dit geen geldig argument betreft aangezien “verzoeker bij zijn verzoek tot annulatie het referentienummer 907872/15 (stuk 8) genoteerd heeft. Het secretariaat heeft er dan een ander nummer aan gegeven 907872/29 (stuk 4: 'revocation of restriction orders') terwijl het betrekking heeft op het verzoek tot annulatie. De beslissing werd immers gegeven op dezelfde dag dat

het verzoek tot annulatie werd ingediend waardoor het duidelijk is dat het allebei onder referentienummer 907872/15 behoort en het dus een administratieve fout van het secretariaat betrof. Het is dan ook duidelijk dat de beslissing betrekking heeft op het verzoek tot annulatie van verzoeker gezien het nog op dezelfde datum werd meegedeeld.” Bovendien bewijst de beslissing van de Rabbinale rechtbank van 15 januari 2019 (stuk 14) ook dat ze hem willen veroordelen, aldus verzoeker, die ter staving van deze stelling volgende passage uit genoemde beslissing citeert: “It was brought to my attention by the Agunot Department that following a previous request by Mr. G.(...) to the Ministry of Religious Affairs, an additional request was made to receive copies of Mr. G.(...)'s mother's marriage certificate. It should be recalled that at the time, Mr. G.(...) turned to the Foreign Ministry and asked Apostille for his education certificates, while challenging the Religious Tribunal and requesting a short stay in order to make a final decision regarding the Get. Later, Mr. G.(...) left the country with a forged passport. There is reasonable grounds to fear that the application for copies of the marriage certificate of Mrs G.(...)'s mother is intended for Mr. G.(...) to obtain a citizenship in another country and thereby evade the extradition request against him. In this order, I instruct the Ministry of Religious Affairs that until the matter is clarified and a final decision is reached, the requested certificate should not be issued.” (in het verzoekschrift vrij vertaald als: “Het werd door het Departement Agunot onder mijn aandacht gebracht dat na een eerder verzoek van de heer G.(...) aan het Ministerie van Religieuze Zaken, er een bijkomend verzoek werd gedaan om kopieën van het huwelijksakte van de heer G.(...) te ontvangen. Er dient aan te worden herinnerd dat G.(...) zich indertijd tot het ministerie van Buitenlandse Zaken wendde en Apostille om zijn onderwijscertificaten vroeg, terwijl hij het Religious Tribunal uitdaagde en een kort verblijf vroeg om een definitief besluit te nemen over de Get. Later verliet G.(...) het land met een vervalst paspoort. Er zijn goede gronden om te vrezen dat de aanvraag voor kopieën van de huwelijksakte van de moeder van mevrouw G.(...) bestemd is voor de heer G.(...) om een staatsburgerschap in een ander land te verkrijgen en daardoor het uitleveringsverzoek tegen hem te ontduiken. In deze volgorde geef ik het Ministerie van Religieuze Zaken de opdracht om het gevraagde certificaat niet uit te geven totdat de kwestie is opgehelderd en een definitieve beslissing is genomen.”)

In een volgend onderdeel voert verzoeker aan dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal worden van gewelddaden. Hij merkt in dit verband op: “Er wordt gemotiveerd dat de bijkomende wetten die verzoeker aanhaalt niet voldoende zijn om aan te tonen dat een vrijheidsberovende maatregelen niet steeds in tijd beperkt zouden zijn en de gevangenisstraf door andere wetten niet gelimiteerd zouden zijn. Deze wetten tonen evenwel aan dat er afwijkingen zijn op de regel dat gevangenisstraffen gelimiteerd zijn tot 5 jaar. Er werd verder niet geargumenteed waarom deze wetten niet voldoen als bewijs.” Verzoeker benadrukt dat de Religieuze Rechtbanken autonoom handelen wanneer zij de dwangmaatregelen opleggen van de “*Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995*”, waaronder de tienjarige gevangenisstraf. De Israëliische Advocaat-Generaal heeft niet de autoriteit om toezicht te houden op de opgelegde straffen en ook het Supreme Court handelt enkel als cassatierechtbank. Het klopt dat de op te leggen gevangenisstraf zoals beschreven in de “*Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995*” beperkt is tot vijf jaar (eenmalig verlengbaar), maar de gevangenisstraf die kan opgelegd worden door andere wetten, zoals de “*Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law, 5713-1953*” (stuk 2), de “*Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956*” (stuk 3) en de “*Contempt of Court Ordinance*” (stuk 7), is niet gelimiteerd. Deze kwestie van de ongelimiteerde gevangenisstraf is ook de reden dat de Israëliische autoriteiten de Belgische autoriteiten hebben aangeschreven op 10 maart 2017, aldus verzoeker, die nog twee voorbeelden aanhaalt die moeten aantonen dat het niet correct is te stellen dat de gevangenisstraf beperkt is in de tijd.

Daarnaast betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing dat zelfs indien de dwangmaatregelen niet opgegeven zouden worden, deze maatregelen niet van dien aard zijn dat ze een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet vormen. Hij wijst er vooreerst op dat Israël geen grondwet kent, maar enkel enkele “Basic Laws”. Hij beaamt dat het Rabbinale rechtstelsel functioneert binnen het raamwerk van het Israëliische rechtstelsel, maar stelt dat de ‘standaard’/‘norm’ in deze “Basic Laws” in waarde/niveau een pak lager is dan de normen/rechten van landen die vallen onder het EHRM. Israël is niet gebonden door het EVRM maar wel door het Europees Uitleveringsverdrag van 1957 en ondertekende ook het Europees Verdrag van de Raad van Europa van 20 april 1959 aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (Asalya v. Turkije, nr. 43875/09, 15 april 2014), stelt verzoeker zich dus terecht zorgen te maken over de veiligheid in zijn eigen land na terugkeer. Hij merkt daarbij op dat E. I., die deel uitmaakte van de Kamer van de Israëliische Rabbinale Rechtbank van beroep in zijn zaak, een lezing gaf op 22 mei 2017 waarbij hij eerst de joodse wet citeerde die toestaat

om een persoon te folteren tot hij akkoord gaat met de joodse echtscheiding. Vervolgens refereerde hij naar de zaak van verzoeker en zei hij (vrij vertaald) *"We hebben een nieuw verhaal nu met een doctoraatstudent in de fysica aan de Universiteit van Tel Aviv..."*. Ten slotte vat hij het verhaal samen en wordt het volgens verzoeker duidelijk dat men foltering tegen hem zou gebruiken tot hij akkoord gaat met de joodse echtscheiding. Verzoeker verwijst tevens naar stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit moet blijken dat de religieuze rechtbank wacht op zijn terugkomst naar Israël. Hij vreest dan ook dat, ondanks het feit dat het Rabbinale rechtstelsel functioneert binnen het raamwerk van het Israëliësch rechtsstelsel, zijn rechten alsnog aangetast zullen worden, dit gelet op de lagere standaarden inzake wetgeving in Israël. Verzoeker verwijst nog naar het persbericht *"Strafrechtelijke procedures tegen twee getweigeraars [man die weigert zijn echtgenote een get echtscheiding volgens de Joodse wet te geven]"* (stuk 12), waaruit hij uitvoerig citeert en voegt hieraan toe: *"Op 30 mei 2018 zei Y.(...) K.(...), directeur van de Internationale Afdeling van het Ministerie van Justitie, tijdens zijn lezing op de Israël Bar-conferentie met betrekking tot de aanvrager: "we verbergen niet van de staat wie de man is en wat de motivatie van uitlevering is. Zijn belangrijkste verhaal is zijn Gett-weigering en de bevelen van de RT, waarna hij een misdrijf van vervalsing heeft gepleegd om het land te verlaten in strijd met de wet. Een misdrijf van vervalsing is geen strafbaar feit in de wet en België is niet gewend om uitleveringsverzoeken voor dergelijke delicten te accepteren (stuk 15).*

Rabbi E. M.(...), de directeur van de speciale eenheid van de RT-administratie, werd ook op 19 februari 2015 geïnterviewd naar Ynet-nieuws waarin zijn eenheid werd beschreven als "Het is een inlichtingen- en uitvoeringseenheid voor alle doeleinden", gecreëerd door "afgestudeerden van het beveiligingssysteem" (Stuk 16). Deze functionaris werd ook op 24 juli 2016 geïnterviewd naar het Ma'ariv-nieuws: "G.(...) is een arts in de fysica van Bar Ilan en Tel Aviv Universities en weigert al drie jaar om zijn vrouw een Gett te geven. Hij zou tegen de RT zeggen: "Ik werd als religieus persoon bevolen mijn leven te geven voor waarden, waaronder mijn gezin..." Er werd een internationaal aanhoudingsbevel uitgevaardigd, de zogenaamde 'Red Notice' .Het is slechts een kwestie van tijd voordat we het sluiten."(Stuk 17).

In oktober 2017 publiceerde het Israëliësch Bar-journal een interview met Rabbi S. Y.(...), de directeur van de RT-administratie, waarin hij zei tegen degenen die een Joodse echtscheiding weigerden: "Als de staat Israël als een Joodse en democratische staat werkt met aangepaste en voorzichtige fysieke druk op mensen die verdacht worden van terrorisme, denk ik dat het mogelijk is om naar de Get-weigeraar te komen en hem te boeien op een manier die zijn vrijheid veel meer zal verminderen dan bij eenzame opsluiting. Ik zou graag in eenzame opsluiting willen worden geplaatst, en gedurende de tijd zullen ze hem de zin : 'Geef een scheiding aan je vrouw' geven. Ik zou willen dat hij op een stoel in een ongemakkelijke positie wordt gekluisterd, niet op een manier dat het zijn leven in gevaar zou brengen, maar op zo'n manier dat het hem zou lastig vallen, zoals de terroristen ook doen. " (Stuk 18).

Op basis van bovenstaande werd door de RvV geconcludeerd dat ze in Israël een grote druk uitoefenen op 'get' weigeraars niet omwille van religieuze motieven, maar om het fenomeen van 'verankering' of 'vastgeketendheid' van de vrouwen te bestrijden. Voorts werd er geargumenteed dat de dwangmaatregelen van de Rabbinale rechtbank tegen 'get' weigeraars gezien moeten worden als procedures ter vrijwaring van de rechten van een vrouw, of eenieder die wenst te scheiden, eerder dan een vervolging omwille van een religieuze overtuiging zoals verzoeker zou willen laten uitschijnen. Gezien het huwelijk nu geannuleerd werd (stuk 5), en zijn vrouw opnieuw kan hertrouwen, zijn de dwangmaatregelen die nog steeds tegen hem genomen kunnen worden, niet meer gerechtvaardigd."

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat de gevangenisstraf die als dwangmaatregel opgelegd kan worden door een religieuze rechtbank om iemand te dwingen te scheiden arbitrair/willekeurig is en aldus artikel 5.1 (b) EVRM schendt. In een democratische maatschappij heeft immers niemand belang bij het verzekeren van de onmiddellijke vervulling/uitvoering van deze religieuze verplichting, zeker niet met een levenslange ongelimiteerde gevangenisstraf, aldus verzoeker, die rechtsleer en rechtspraak aanhaalt om zijn betoog kracht bij te zetten.

Tot slot richt verzoeker zich tegen de overwegingen in 's Raads arrest nr. 204 194 van 23 mei 2018 waar werd gesteld dat (i) hij niet - *in concreto* - toelichtte om welke reden een echtscheiding in strijd is met zijn religieuze overtuiging en (ii) hij er niet slaagde de Raad ervan te overtuigen dat zijn hardnekkige weigering om akkoord te gaan met een echtscheiding is ingegeven door zijn geloof. Verzoeker stelt dit wel degelijk aangetoond te hebben door te verwijzen naar *"Sha'ar Hamishpat"* in Monsey (NY) dd. 10 augustus 2018 (stuk 13).

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law 5713-1953, Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956, een beslissing van de Rabbinale Rechtbank dd. 9 juli 2018 met

refertenummer 907872/29, een vonnis van de Rabbinale Rechtbank dd. 18 juni 2018 met refertenummer 907872/27 waarbij verzoekers huwelijk wordt geannuleerd, het artikel *“Precedent: De getweigeraar zal zonder tijdslimiet in de gevangenis blijven”* van NRG News van 28 augustus 2017, wetgeving *“Contempt of Court Ordinance”*, een verzoek ingediend door verzoeker op 8 juli 2018 gericht aan de Rabbinale Rechtbank tot opheffing van de beperkingen die hem werden opgelegd (refertenummer 907872/15), een schrijven van het Israëlische Ministerie van Justitie aan de Belgische FOD Justitie dd. 10 maart 2017, het artikel *“totdat hij zegt: ik wil”* van 26 november 2017, het artikel *“De rechter rabbijn I.(...) presenteert: oplossing voor [get]* weigering”* van 22 mei 2017, het artikel *“Strafrechtelijke procedures tegen twee getweigeraars”* van 15 juni 2017, een beslissing van de Rabbinale Rechtbank dd. 15 januari 2019 met refertenummer 907872/22, een document *“lezing van de advocaat Y.K. op de conferentie van de Israëlische orde van advocaten 2018”* met een link naar de video-opname van het panel, het artikel *“De jagers op echtgenoten”* van 19 februari 2015, het artikel *“Speciaal document: de grote operaties van de eenheid voor opsporing van “get”-weigeraars worden onthuld”* van 24 juli 2016 en het artikel *“Tot mijn spijt zijn de Rabbinale Rechtbanken de achtertuin van het juridische systeem in Israël”* (interview met Rabbijn S.Y.).

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk dat hij weigerde om akkoord te gaan met een echtscheiding, dat hij om deze reden in de problemen kwam met de Rabbinaal

rechtbank, die diverse maatregelen tegen hem nam om hem tot de scheiding te dwingen, en dat hij vreest in geval van terugkeer naar Israël in de gevangenis terecht te zullen komen.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 10 november 2017 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat de maatregelen die de rabbinale rechtbank heeft opgelegd ingegeven zijn door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria, hij weliswaar stelt dat een echtscheiding niet te verzoenen valt met zijn geloofsovertuiging maar het gegeven dat een religieuze rechtbank dwangmaatregelen ten aanzien van hem oplegt om hem ervan te overtuigen wel te scheiden en met andere woorden dus aangeeft dat scheiden toelaatbaar is een duidelijke aanwijzing vormt dat de maatregelen die de Rabbinale rechtbank heeft opgelegd niet ingegeven zijn door religieuze motieven, (ii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat (1) het Rabbinale rechtstelsel volstrekt binnen het raamwerk van de Israëlische grondwet functioneert, (2) voor de toepassing van dwangmaatregelen bovendien een strikte toepassing van het subsidiariteitsbeginsel en het van het proportionaliteitsbeginsel geldt, waarbij een vrijheidsberovende straf als *ultimum remedium* wordt opgelegd, (3) de Rabbinale rechtbanken niet autonoom optreden doch onder strikte controle staan van de Israëlische procureur-generaal en het Hoogste gerechtshof, deze – gewone – gerechtelijke procedures en controles vallen onder artikel 5.1 (b) EVRM en een eventuele dwangmaatregel vanwege de Rabbinale rechtbank die vrijheidsbeneming inhoudt om die reden conform het EVRM is, (4) een Rabbinale rechtbank een vrijheidsbenemende maatregel ook slechts in extreme situaties kan opleggen en dergelijke maatregel ook steeds beperkt is in de tijd (maximum 5 jaar, eenmalig verlengbaar), waardoor een dergelijke maatregel op zich evenmin kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing en (5) er geen nieuwe stap in de echtscheidingsprocedure, noch daarop gesteunde dwangmaatregel vanwege de Rabbinale rechtbank van kracht zal zijn voordat hij opnieuw in Israël zal zijn, (iii) hij zelf de sleutel in handen heeft om een vrijheidsberovende dwangmaatregel te vermijden vermits hij gewoon kan toestemmen om uit de echt te scheiden, (iv) hij niet aantoonde dat hij niet in beroep zou kunnen gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel en (v) zijn bewering dat de aanvraag tot uitlevering vanwege de Israëlische autoriteiten een legale smoes is om hem te vervolgen op basis van de echtscheidingsprocedure voor de Rabbinale rechtbank niet kan worden bijgetreden daar het verzoek tot uitlevering gestoeld is op het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een schending van de Israëlische Paspootwet, alsook op het feit dat hij strafrechtelijke vervolgd wordt wegens belaging.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 204 194 van 23 mei 2018. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd:

“2.6.1. In casu wordt op generlei wijze betwist dat er ten aanzien van verzoeker verschillende dwangmaatregelen werden genomen door de Rabbinale religieuze Rechtbank, dit omwille van zijn persistente weigering om akkoord te gaan met de echtscheidingsprocedure die door zijn echtgenote werd opgestart. Verzoekers verklaringen in dit verband worden gestaafd door de bundel documenten die hij neerlegt en waaruit inderdaad blijkt dat de religieuze rechtbank diverse maatregelen heeft genomen om hem te overtuigen om in te stemmen met het echtscheidingsverzoek.

Verzoeker stelt dat zijn weigering om in te stemmen met de echtscheiding voortvloeit uit zijn geloof. Hij geeft aan dat het binnen zijn geloof enkel in uitzonderlijke en extreme gevallen wordt toegestaan om te scheiden, dat dit echter niet het geval is in zijn situatie en een echtscheiding religieus gezien aldus niet toegelaten is. Hij slaagde er echter noch tijdens het gehoor, noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting in te verduidelijken onder welke voorwaarden een religieuze echtscheiding kan toegestaan worden en hij laat tevens tot op heden na te concretiseren waarom dit (volgens zijn visie) in zijn geval niet van toepassing zou zijn en waarom de religieuze leiders, die van oordeel zijn dat in casu een echtscheiding wél is toegelaten, het bij het verkeerde eind zouden hebben. De stelling in het verzoekschrift dat zijn visie gedeeld wordt door andere Rabbinale Rechtbanken buiten Israël betreft overigens slechts een blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoeker licht aldus niet in concreto toe om welke reden een echtscheiding in strijd is met zijn religieuze overtuiging en hij slaagt er dan ook niet in de Raad ervan te overtuigen dat zijn hardnekkige weigering om akkoord te gaan met een echtscheiding is ingegeven door zijn geloof.

Evenmin kan worden gesteld dat de dwangmaatregelen die de Rabbinale Rechtbank tegen hem heeft opgelegd zijn ingegeven door religieuze motieven. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat volgens de joodse religieuze wetgeving een religieus huwelijk enkel kan worden ontbonden wanneer de echtgenoot een echtscheidingsbrief afgeeft en deze door de echtgenote wordt aanvaard. De religieuze rechtbank is zelf niet bevoegd om de echtscheiding uit te spreken. Wel kan de Rabbinale Rechtbank, wanneer zij van oordeel is dat de echtscheiding toelaatbaar is, de man

verplichten om een 'get' te geven of een vrouw opdragen om deze te aanvaarden. Om een dergelijke uitspraak af te dwingen kan de Rabbinale Rechtbank bepaalde dwangmaatregelen opleggen, waarbij toepassing wordt gemaakt van het subsidiariteitsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Pas als alle andere maatregelen falen, worden eerst minder ingrijpende dwangmaatregelen opgelegd alvorens meer ingrijpende maatregelen op te leggen, waarbij een vrijheidsberovende maatregel slechts als ultimum remedium mag worden opgelegd. Dit blijkt ook duidelijk uit de opeenvolgende maatregelen die ten aanzien van verzoeker werden genomen: een uitreisverbod, zijn rijbewijs werd afgenomen, zijn paspoort werd afgenomen, er werd besloten dat niemand met verzoeker in onderhandeling mag gaan, hem eten of drinken mag geven, hem als gast mag ontvangen, bij hem op ziekenbezoek mag gaan, hem in de synagoge mag toelaten of hem mag toelaten de Thora te lezen, zijn bankrekening werd geblokkeerd en een benoeming werd onmogelijk gemaakt. Pas nadat verzoeker in strijd met het hem opgelegde uitreisverbod Israël had verlaten, gebruik makende van een vals paspoort, werd tegen hem een arrestatiebevel uitgevaardigd en volgde een beslissing van de religieuze rechtbank waarbij hem een gevangenisstraf werd opgelegd. Het loutere feit dat voormelde maatregelen werden opgelegd door een religieuze rechtbank, die volgens de Israëlische wetgeving als enige bevoegd is voor het religieuze huwelijk en de religieuze echtscheiding, zoals ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie, betekent op zich niet dat deze maatregelen religieus geïnspireerd zijn. Zo leest de Raad in de door verzoeker neergelegde informatie dat in Israël grote druk worden uitgeoefend op "get"weigeraars, niet zozeer uit religieuze motieven maar om het fenomeen van 'verankering' of 'vastgeketendheid' van de vrouw te bestrijden. Doordat verzoeker sinds 2012 weigert akkoord te gaan met een echtscheiding, "gijzelt" hij immers zijn echtgenote in een huwelijk waarin zij niet langer verbonden wil zijn en belet hij haar om haar leven verder te zetten en een nieuw(e) relatie/huwelijk aan te gaan. Verzoeker heeft de mond vol van zijn rechten (o.a. recht op eerbiediging van privé-, familie en gezinsleven, vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, recht om te huwen, zoals gewaarborgd door het EVRM), maar ontzegt door zijn weigering om in te stemmen met de echtscheiding fundamentele rechten aan zijn echtgenote, zodat hij in het verzoekschrift bezwaarlijk kan volhouden dat in een democratische maatschappij niemand belang heeft bij het onmiddellijk vervullen van de aan hem opgelegde verplichting tot het geven van de "get". De opgevoerde strijd tegen het fenomeen van "get"weigering, de maatregelen die door de Rabbinale rechtbanken worden genomen tegen "get"weigeraars en het feit dat thans op instructie van de Israëlische Procureur-generaal tevens strafrechtelijke procedures kunnen worden opgestart tegen "get"weigeraars, die geacht worden een voortgaande overtreding te begaan, moeten dan ook gezien worden als procedures ter vrijwaring van de rechten van de vrouw, of eerder van diegene die wenst te scheiden, eerder dan een vervolging omwille van een religieuze overtuiging zoals verzoeker wil laten uitschijnen. Verzoeker houdt dan wel vol dat hij gedwongen wordt om tegen zijn wil een religieuze handeling te stellen doch hij slaagt er, zoals hoger reeds gesteld, niet in te concretiseren waarom het instemmen met een echtscheiding in strijd zou zijn met zijn religieuze overtuiging. In zoverre verzoeker voorts verwijst naar het arrest Masri v. Masri, waarin het New Yorkse Supreme Court heeft geoordeeld dat het veroordelen van een man tot het betalen van een hogere onderhoudsbijdrage tot hij overgaat tot het geven van de "get" ingaat tegen de principes van de scheiding van Kerk en staat, is het de Raad niet meteen duidelijk welk punt hij hiermee wenst te maken. Immers, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift vallen huwelijks- en echtscheidingszaken van Joden in Israël onder de exclusieve jurisdictie van de Rabbinale Rechtbanken en laat de Israëlische wetgeving ("Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995") het opleggen van dwangmaatregelen, waaronder een gevangenisstraf, expliciet toe. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift is de gevangenisstraf die als ultimum remedium kan worden opgelegd aan hardnekkige "get"weigeraars overigens geenszins arbitrair/willekeurig. Immers, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing treden de Rabbinale Rechtbanken niet autonoom op doch functioneren zij binnen het Israëlische rechtsstelsel en staan onder de strikte controle van de Israëlische procureur-generaal en het Grondwettelijk Hof, dat in het verleden reeds rabbinale dwangmaatregelen ongrondwettelijk heeft bevonden. De bevoegdheid van de Rabbinale Rechtbanken is bovendien bij wet geregeld. Een vrijheidsberovende maatregel die wordt opgelegd door een Rabbinale Rechtbank is daarenboven beperkt in de tijd (maximaal vijf jaar, eenmalig verlengbaar) ("Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995"), waardoor een dergelijke maatregel naar het oordeel van de Raad niet kan bestempeld worden als een disproportionele of evenredig zware bestraffing. Een eventuele dwangmaatregel vanwege de Rabbinale Rechtbank die vrijheidsberoving inhoudt, is derhalve conform artikel 5.1 (b) EVRM. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Waar verzoeker betwist dat een vrijheidsberovende maatregel steeds in de tijd beperkt is en benadrukt dat de gevangenisstraf die kan opgelegd worden door andere wetten niet gelimiteerd is, wijst de Raad erop dat uit de in het verzoekschrift geciteerde passages uit de "Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law, 5713-1953", de "Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956"

en de “Contempt of Court Ordinance” geenszins kan blijken dat op basis van deze wetten ongelimiteerde gevangenisstraffen kunnen opgelegd worden. In zoverre verzoeker voorts verwijst naar het schrijven van de Israëlische autoriteiten dd. 10 maart 2017, waarin sprake is van een gelijkaardig dossier waar de man reeds sedert 2000 opgesloten zit, wijst de Raad erop dat in dit schrijven wordt benadrukt dat het één unieke zaak betreft waar het Supreme Court een beslissing goedkeurde van de Rabbinale Rechtbank om een koppige echtgenoot te veroordelen tot een gevangenisstraf van meer dan 10 jaar met geen datum van einde straf tot hij akkoord gaat met de echtscheiding. Dat verzoeker verder slechts één voorbeeld kan aanhalen van een man die veroordeeld werd door de religieuze rechtbank omdat hij weigerde zijn echtgenote een “get” te geven en die vervolgens 33 jaar in de gevangenis verbleef tot hij stierf, bevestigt eens te meer dat dergelijke situaties zich zeer uitzonderlijk voordoen.

Verzoeker meent dat zijn rechten zullen aangetast worden in geval van terugkeer naar Israël. Hij brengt echter geen overtuigende elementen of argumenten bij ter staving van zijn beweringen omtrent de “lagere standaarden inzake wetgeving in Israël”. Ook de verwijzing naar uitspraken van E.I., die deel uitmaakte van de Rabbinale Rechtbank die zijn zaak in beroep behandelde, en van E.M., de leidinggevende van een speciale eenheid in het bestuur van de Rabbinale Rechtbanken, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers rechten niet zullen gewaarborgd worden en dat men foltering tegen hem zal gebruiken tot hij akkoord gaat met de echtscheiding. Dat de religieuze rechtbank wacht op zijn terugkeer naar Israël is overigens achterhaald, zoals blijkt uit de brieven van de Israëlische autoriteiten gericht aan de Belgische FOD Justitie in het kader van het verzoek tot uitlevering, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de hangende echtscheidingsprocedure vóór zijn terugkeer naar Israël nietig zal verklaard worden, dat ten aanzien van hem geen dwangmaatregel zal worden opgelegd die verband houdt met deze procedure, dat geen rekening zal worden gehouden met procedures die betrekking hebben op kwesties voorafgaand aan zijn uitlevering en dat zijn echtgenote een nieuw echtscheidingsverzoek zal moeten indienen nadat hij is uitgeleverd aan Israël. Aangezien uit deze briefwisseling duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat de hangende echtscheidingsprocedure nietig wordt verklaard en de opgelegde beperkende maatregelen aldus komen te vervallen, zoals ook uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, kan verzoeker bezwaarlijk ernstig blijven volhouden dat de vraag tot uitlevering vanwege de Israëlische autoriteiten een legale smoes is om hem te vervolgen op basis van de echtscheidingsprocedure voor de Rabbinale rechtbank, procedure welke immers niet langer bestaande zal zijn. Verzoeker betoogt dat met het nietig verklaren van de hangende echtscheidingsprocedure zijn probleem echter niet opgelost is. Hij verduidelijkt dat indien hij bij een nieuw echtscheidingsverzoek nogmaals weigert om uit de echt te scheiden, de gehele procedure immers volledig opnieuw begint en er wederom beperkende maatregelen kunnen opgelegd worden. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker echter zelf de sleutel in handen om een nieuwe dwangmaatregel te vermijden. Hij kan immers gewoon toestemmen om uit de echt te scheiden. Verzoeker argumenteert dat men niemand kan dwingen om een bepaald geloof te hebben of een bepaalde religieuze handeling te verrichten. Hij licht echter opnieuw niet toe waarom het instemmen met een echtscheiding in strijd zou zijn met zijn religieuze overtuiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan voorts worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: “(...) Bovendien toont u niet aan dat u niet in beroep zou kunnen gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel. Uit de informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat het Grondwettelijk Hof te Israël reeds in het verleden rabbinale dwangmaatregelen ongrondwettelijk heeft bevonden, zodat kan aangenomen worden dat indien de rabbinale rechtbank in uw hoofde ten onrechte (zoals u beweert) een vrijheidsberovende maatregel zou opleggen u nog steeds over de mogelijkheid beschikt u hiertegen te verweren door gebruik te maken van de bij Israëlische wet bepaalde beroepsprocedures. In dit opzicht dient dan ook benadrukt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden.” Verzoeker voert aan dat in beroep gaan tegen een dergelijke dwangmaatregel niet effectief is en hij ziet bewijs hiervoor in hoger aangehaalde zaak van een man die een ongelimiteerde gevangenisstraf kreeg en reeds 17 jaar in de gevangenis zit, en waar het Supreme Court oordeelde dat ze geen reden zag om in te grijpen in de beslissing van de religieuze rechtbank. Daar staat echter tegenover dat het Grondwettelijk Hof in andere zaken rabbinale dwangmaatregelen wél ongrondwettelijk heeft bevonden, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker maakt met een verwijzing naar één unieke zaak dan ook geenszins aannemelijk dat er geen doeltreffend rechtsmiddel zou openstaan tegen een eventuele nieuwe vrijheidsbenemende dwangmaatregel.

Verzoekers argument ter terechtzitting dat hij niet zozeer tegen de echtscheiding is en dat de Staat Israël of het Rabbinaat zijn huwelijk mag ontbinden, dat hij zelf als gelovige de daad waaruit zijn echtscheiding voortvloeit niet kan en mag stellen, dat hij met andere woorden de “get” niet kan en mag geven omwille van zijn religieuze overtuiging, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. De door hem bijgebrachte documenten kunnen deze appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: “(...) De documenten die betrekking hebben op uw identiteit, studie en professionele bezigheden worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. De documenten die u neerlegt aangaande uw zaak voor de rabbinale rechtbank worden op zich niet betwist, maar gezien bovenstaande observaties buigen zij de appreciatie van het CGVS niet om. Hetzelfde geldt voor de nieuwsartikelen die u neerlegt. Met het voorleggen van deze nieuwsartikelen toont u aan dat uw zaak opgevolgd wordt in de media. Hierbij dient nadrukkelijk opgemerkt te worden dat hierin gesteld wordt dat Israël uw uitlevering vraagt, uitdrukkelijk op basis van de reeds hierboven genoemde strafrechtelijke feiten en niet vanwege uw weigering tot echtscheiding.” Gelijkaardige bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, die in het voorgaande reeds in aanmerking werden genomen.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die

eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Voor zover verzoeker in huidig verzoekschrift ingaat op zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij in het bijzonder argumenteert dat zijn eerste verzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongegrond werd verklaard daar hij er niet in geslaagd zou zijn om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, terwijl echter op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen, worden deze argumenten aldus niet in overweging genomen.

2.7. In het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming herhaalt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Israël omwille van de problemen die hij aanhaalde in zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij verklaart dat de religieuze rechtbank is overgegaan tot de annulatie van zijn huwelijk doch dat er, hoewel zijn huwelijk geannuleerd werd, nog steeds extreme maatregelen tegen hem getroffen zullen worden door de religieuze rechtbank.

Ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: een vonnis van de religieuze rechtbank tot annulatie van zijn huwelijk (referentienummer 907872/27 – dd. 18/6/2018), een verzoek langs zijn kant aan de religieuze rechtbank of er afgezien kan worden van de beperkingen die hem werden opgelegd (referentienummer 907872/15 – dd. 08/07/2018), een beslissing van de religieuze rechtbank (referentienummer 907872/29 – dd. 09/07/2018), een beslissing tot weigering aanvraag huwelijkscertificaat van zijn moeder (15/01/2019), verschillende documenten waarin verzoekers persoonlijke zaak wordt vermeld, algemene documenten over het onderwerp van zijn zaak en een “draftversie” van een aanvraag voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoeker geeft aan dat zijn huwelijk geannuleerd werd, ter staving waarvan hij een vonnis van de religieuze rechtbank dd. 18 juni 2018 neerlegt waarin wordt geoordeeld dat zijn huwelijk nietig is en dat zijn (ex-)echtgenote mag hertrouwen. Er werd aldus met betrekking tot de echtscheidingsaanvraag van zijn echtgenote een definitief vonnis uitgesproken door de religieuze rechtbank. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk en verzoeker slaagt er, blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, evenmin in te verduidelijken waarom er door de religieuze rechtbank tegen hem nog steeds maatregelen zullen worden genomen of behouden omwille van zijn “ge”weigering. De Rabbinale Rechtbank heeft in het verleden ten aanzien van verzoeker immers diverse opeenvolgende en steeds meer ingrijpende dwangmaatregelen opgelegd (een uitreisverbod, zijn rijbewijs werd afgenomen, zijn paspoort werd afgenomen, er werd besloten dat niemand met verzoeker in onderhandeling mag gaan, hem eten of drinken mag geven, hem als gast mag ontvangen, bij hem op ziekenbezoek mag gaan, hem in de synagoge mag toelaten of hem mag toelaten de Thora te lezen, zijn bankrekening werd geblokkeerd, een benoeming werd onmogelijk gemaakt, nadat hij in strijd met het hem opgelegde uitreisverbod Israël had verlaten, gebruik makende van een vals paspoort, werd tegen hem een arrestatiebevel uitgevaardigd en volgde een beslissing van de religieuze rechtbank waarbij hem een gevangenisstraf werd opgelegd), precies om hem te verplichten om een “ge” te geven. Gelet op het tussengekomen vonnis tot annulatie van zijn huwelijk dd. 18 juni 2018, hoeft er echter niet langer druk te worden uitgeoefend op verzoeker opdat hij akkoord zou gaan met een echtscheiding. De eerder ten aanzien van verzoeker genomen dwangmaatregelen lijken dan ook geen enkel doel meer te dienen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, ook ter terechtzitting, niet aannemelijk kan maken om welke reden deze maatregelen nog van toepassing zouden zijn of niet opgeheven zouden kunnen worden, zoals hij beweert. De door verzoeker in dit verband neergelegde documenten, met name een verzoek langs zijn kant aan de religieuze rechtbank of er afgezien kan worden van de beperkingen die hem werden opgelegd (referentienummer 907872/15 – dd. 08/07/2018) en een beslissing van de religieuze rechtbank dd. 9 juli 2018 (referentienummer 907872/29), kunnen te dezen evenmin overtuigen. Zo wordt er dienaangaande in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat beide documenten over

verschillende referentienummers beschikken zodat het, mede gelet op de summier inhoud van de beslissing dd. 9 juli 2018, niet onomstotelijk vaststaat dat deze beslissing betrekking heeft op het verzoek met referentienummer 907872/15 dat verzoeker op 8 juli 2018 indiende. De argumentatie in het verzoekschrift dat het duidelijk is dat de beslissing betrekking heeft op zijn verzoek tot annulatie en dat het verschillend referentienummer op beide documenten een administratieve fout van het secretariaat betreft, kan deze appreciatie niet ombuigen.

Zo stelt de thans door verzoeker bijgebrachte beslissing van de Rabbinale rechtbank dd. 9 juli 2018 slechts op heel algemene wijze dat de rechtbank aan het secretariaat beveelt om geen verzoeken van verzoeker te aanvaarden zolang hij de rechtbank niet gehoorzaamt. Hiermee wordt echter op geen enkele wijze aangetoond dat de in het verleden aan verzoeker opgelegde beperkende maatregelen nog steeds van toepassing zouden zijn, noch dat er door de Rabbinale rechtbank nieuwe maatregelen tegen hem zouden getroffen zijn, laat staan dat hem een nieuwe vrijheidsbenemende dwangmaatregel zou zijn of zou worden opgelegd die in zijn hoofde een risico op een ongelimiteerde gevangenisstraf inhoudt, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift. Dit wordt evenmin aangetoond door de overige door verzoeker in het kader van huidig verzoek neergelegde documenten. In tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, blijkt immers nergens uit de beslissing van de Rabbinale rechtbank dd. 15 januari 2019 *“dat ze verzoeker willen veroordelen.”* De Raad leest in deze beslissing slechts dat er wordt geweigerd om een kopie af te leveren van het huwelijkscertificaat van verzoekers moeder, dit tot de zaak is opgehelderd en een definitieve beslissing is genomen, omdat er goede gronden zijn om te vrezen dat deze aanvraag bestemd is om het staatsburgerschap van een ander land te verkrijgen om op deze manier het uitleveringsverzoek tegen hem te ontwijken, niets meer en niets minder. Ook de in de loop van de administratieve procedure neergelegde en aan het verzoekschrift gevoegde documenten waarin verzoekers persoonlijke zaak bij de religieuze rechtbank wordt vermeld en de algemene documenten en artikelen die betrekking hebben op *getweigerig*, het onderwerp van verzoekers zaak, kunnen het voorgaande indachtig niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat diverse van de aan het verzoekschrift gevoegde documenten (Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law 5713-1953, wetgeving “Contempt of Court Ordinance”, Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956, het artikel *“Precedent: De getweigeraar zal zonder tijdslimiet in de gevangenis blijven”* van NRG News van 28 augustus 2017, een schrijven van het Israëlische Ministerie van Justitie aan de Belgische FOD Justitie dd. 10 maart 2017, het artikel *“De rechter rabbijn I.(...) presenteert: oplossing voor [get]* weigering”* van 22 mei 2017, het artikel *“totdat hij zegt: ik wil”* van 26 november 2017, en het artikel *“Strafrechtelijke procedures tegen twee getweigeraars”* van 15 juni 2017) alsook het in de loop van de procedure neergelegde arrest Masri v. Masri van Supreme Court New York dd. 13 januari 2017, reeds werden beoordeeld in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming. De documenten in verband met een procedure die verzoeker zou opstarten bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kunnen evenmin een ander licht werpen op het voorgaande.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij wel degelijk heeft aangetoond om welke reden een echtscheiding in strijd is met zijn religieuze overtuiging en dat zijn hardnekkige weigering om akkoord te gaan met een echtscheiding is ingegeven door zijn geloof, richt hij zich niet tegen de thans bestreden beslissing doch tegen de overwegingen in voornoemd arrest nr. 204 194 van 23 mei 2018, waar het volgende werd overwogen: *“Verzoeker stelt dat zijn weigering om in te stemmen met de echtscheiding voortvloeit uit zijn geloof. Hij geeft aan dat het binnen zijn geloof enkel in uitzonderlijke en extreme gevallen wordt toegestaan om te scheiden, dat dit echter niet het geval is in zijn situatie en een echtscheiding religieus gezien aldus niet toegelaten is. Hij slaagde er echter noch tijdens het gehoor, noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting in te verduidelijken onder welke voorwaarden een religieuze echtscheiding kan toegestaan worden en hij laat tevens tot op heden na te concretiseren waarom dit (volgens zijn visie) in zijn geval niet van toepassing zou zijn en waarom de religieuze leiders, die van oordeel zijn dat in casu een echtscheiding wél is toegelaten, het bij het verkeerde eind zouden hebben. De stelling in het verzoekschrift dat zijn visie gedeeld wordt door andere Rabbinale Rechtbanken buiten Israël betreft overigens slechts een blote bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoeker licht aldus niet in concreto toe om welke reden een echtscheiding in strijd is met zijn religieuze overtuiging en hij slaagt er dan ook niet in de Raad ervan te overtuigen dat zijn hardnekkige weigering om akkoord te gaan met een echtscheiding is ingegeven door zijn geloof.”* Verzoeker tracht in voorliggend verzoekschrift zijn eerdere stelling dat zijn visie over de religieuze echtscheiding in zijn geval gedeeld wordt door andere Rabbinale Rechtbanken, weliswaar niet in Israël, kracht bij te zetten door te verwijzen naar een beslissing van de Rabbinale rechtbank “Sha'ar Hamishpat” in Monsey (NY) dd. 10 augustus

2018, waaruit hij citeert. Er dient echter te worden benadrukt dat het loutere feit dat Rabbinale rechtbanken binnen en buiten Israël een verschillende religieuze visie hebben op de voorwaarden inzake een religieuze echtscheiding geen enkele afbreuk doet aan het in kracht van gewijsde gegane arrest van deze Raad inzake verzoekers eerste verzoek en waarbij werd vastgesteld dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen (zie *RvV arr. nr. 204 194 van 23 mei 2018, punt 2.6.1.*).

Wat betreft (1) verzoekers betoog in het verzoekschrift omtrent het risico dat hij naar eigen zeggen loopt op een ongelimiteerde gevangenisstraf, zijn uiteenzetting in dit verband dat de Religieuze Rechtbanken autonoom handelen wanneer zij de dwangmaatregelen opleggen van de *“Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995”*, waaronder de tienjarige gevangenisstraf, dat de Israëlische Advocaat-Generaal niet de autoriteit heeft om toezicht te houden op de opgelegde straffen en ook het Supreme Court enkel handelt als cassatierechtbank, dat de op te leggen gevangenisstraf zoals beschreven in de *“Rabbinical Tribunals (Implementation of Divorce Judgment) Law 5755-1995”* inderdaad beperkt is tot vijf jaar (eenmalig verlengbaar) maar de gevangenisstraf die kan opgelegd worden door andere wetten, zoals de *“Rabbinical Tribunals Jurisdiction (Marriage and Divorce) Law, 5713-1953”* (stuk 2), de *“Religious Tribunals (Enforcing Obedience and Procedure of Hearings) Law 5716-1956”* (stuk 3) en de *“Contempt of Court Ordinance”* (stuk 7), niet gelimiteerd is en dat het dus niet correct is te stellen dat de gevangenisstraf beperkt is in de tijd, zoals hij ook nog aan de hand van twee voorbeelden poogt aan te tonen, (2) zijn bewering dat zijn rechten zullen aangetast worden in geval van terugkeer, dit gelet op de lagere standaarden inzake wetgeving in Israël, en zijn verwijzing in dit verband naar uitspraken van E.I., die deel uitmaakte van de Rabbinale Rechtbank die zijn zaak in beroep behandelde, en van E.M., de leidinggevende van een speciale eenheid in het bestuur van de Rabbinale Rechtbanken, alsook naar het persbericht *“Strafrechtelijke procedures tegen twee getweigeraars [man die weigert zijn echtgenote een get echtscheiding volgens de Joodse wet te geven]”* (stuk 12) en (3) zijn argumentatie dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal geschonden worden in zijn recht op vrijheid en veiligheid zoals gewaarborgd door artikel 5 EVRM, dat de gevangenisstraf die als dwangmaatregel opgelegd kan worden door een religieuze rechtbank om iemand te dwingen te scheiden arbitrair/willekeurig is en aldus artikel 5.1 (b) EVRM schendt, dat in een democratische maatschappij immers niemand belang heeft bij het verzekeren van de onmiddellijke vervulling/uitvoering van deze religieuze verplichting, zeker niet met een levenslange ongelimiteerde gevangenisstraf, en zijn verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak om zijn betoog kracht bij te zetten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in wezen de argumentatie herneemt zoals uiteengezet in het verzoekschrift ingediend in de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad verwijst dienaangaande dan ook naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet in hoger aangehaald arrest van 23 mei 2018.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens de terechtzitting in de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek uitdrukkelijk verklaarde dat hij zelf als gelovige de daad waaruit zijn echtscheiding voortvloeit niet kan en mag stellen, dat hij met andere woorden de *“ge”* niet kan en mag geven omwille van zijn religieuze overtuiging doch dat hij niet zozeer tegen de echtscheiding is en dat de Staat Israël of het Rabbinaat zijn huwelijk mag ontbinden (arrest nr. 204 194 van 23 mei 2018, p. 12). Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat zijn huwelijk op 18 juni 2018 door de Rabbinale Rechtbank werd geannuleerd. Hoger werd vastgesteld dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat er tegen hem nog enige dwangmaatregel van kracht zou zijn of kan genomen worden. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker actueel nog meent nood te hebben aan internationale bescherming.

2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening*

houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Ook kan de Raad, in tegenstelling tot wat verzoeker vraagt, de beslissing tot niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) niet schorsen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. D. DE BRUYN,
dhr. K. POLLET,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS